

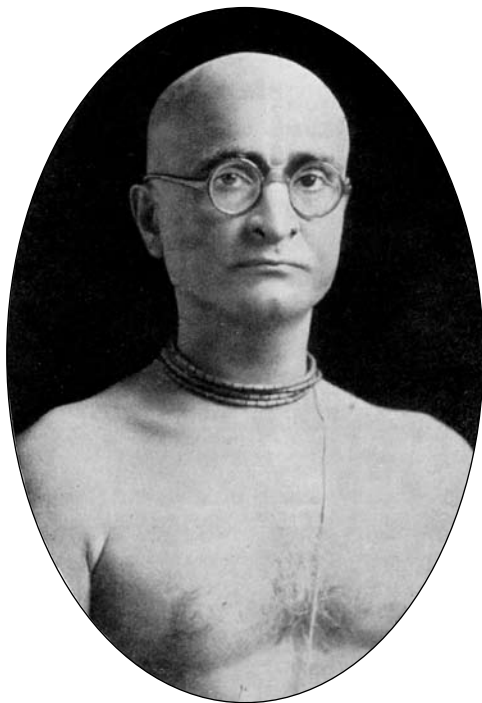
Gaura Váni

červen
2010

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH

Všechna sláva Šrí Guruovi a Šrí Gaurángovi!

*„Ten, kdo všechny převyšuje, se považuje
za nejnižšího ze všech.“*

Šríla Prabhupáda Bhaktisiddhánta Sarasvatí

Amrita Vání

Šríla Prabhupáda Bhaktisiddhánta Sarasvatí

Měli bychom sloužit duchovnímu mistrovi každý den?

Duchovnímu mistrovi bychom měli sloužit na začátku každého roku, každého měsíce, každého dne a v každém momentě. Nebudeme-li sloužit duchovnímu mistrovi nepřetržitě, je jisté, že se setkáme s nesnázemi. V momentě, kdy zapomeneme na službu Guruovi, zapomeneme sami na sebe.

Poznání jenž předávají svěští učitelé či instruktoři, přináší bezvýznamné výsledky, ale bona fide duchovní učitel takové bezvýznamné výsledky neudílí. Duchovní mistr uděluje jenom to, co je skutečně příznivé. Jakmile jsou živé bytosti ochuzeny o milost odevzdaného Boha - duchovního mistra - okamžitě je polapí hmotné touhy. Pokud nás poučující duchovní mistr neučí, jak se máme odevzdat lotosovým chodidlům Guraa a jak s ním jednat, potom můžeme ztratit ten nejvytouženější klenot, dokonce i poté, co jsme jej obdrželi.

Zpívání Pánova Svatého Jména je nejlepší způsob uctívání a duchovní mistr nás tomuto procesu učí. Když však duchovního mistra nepotěšíme, je možné, abychom získali sílu potřebnou k uctívání Pána? Proto říkám, že pro ty, kteří se touží Pánovi odevzdat, kteří chtějí skutečný mír a vysvobození z hmotné existence, by se měla stát služba duchovnímu mistrovi jejich

životem a duší. Měli by nepřetržitě sloužit duchovnímu mistrovi a pokusit se ho potěšit jak nejlépe dovedou. Potom se v životě nesetkají s žádnými obtížemi a dosáhnou veškeré dokonalosti.

Krišna - uživatel je jednou polovinou a Krišna – užívaný je druhou polovinou. Různé zábavy jež oba sehrávají jsou úplné. Krišna je úplným projevem uživatele a náš duchovní mistr je úplným projevem užívaného. Duchovní mistr nám po celý svůj život osobně předvádí jak sloužit Nejvyššímu Pánovi. Duchovní mistr je přítomen v každém objektu. Naším jediným zaměstnáním je nepřetržitě sloužit jeho lotosovým chodidlům.

Význam sádhu-sangy

Šríla Bhakti Rakšak Šrídhara Dév-Gósvámí

Dohadovat se o výsledku nemá smysl. Bylo tu určité jídlo a stykem s konzumentem se proměnilo ve stolicí. Měli bychom se snad proto stavět vůči nespravedlnosti našeho okolí? Nikdy. To, co je nezbytné, pocítíš ve svém nitru – nikoliv jako nějakou radost, ale jako povinnost – a to pouze tehdy, jestliže to sestoupí z vyšší úrovně, neboli jinak řečeno, jestliže ti to vnukne určitou inspiraci posloužit vyšší koncepci a ne svému osobnímu účelu.

Jestliže začneš pod vlivem osobní motivace něco kritizovat, tak se tebou kritizovaná chyba obrátí proti tobě. Vstoupí do

tebe. Pokud se však rozhodneš vyhledat pomoc z vyšší sféry nikoliv ze závidi, ale z důvodu očisty, budeš očištěn. Jinak se v příští chvíli můžeš ocitnout v té stejné pozici, jakou jsi kritizoval. „Jsem zranitelný. Každým okamžikem se mohu dostat do stejně žalostného postavení jako je to, které jsem kritizoval. Nechápu kam se ubírají cesty Nekonečného. Jsem loutkou v Jeho rukách.” V příští chvíli mohu přejít z lidského zrození do zrození psa, kočky, nebo hmyzu, která sestupují do mentálního systému.

Takže nekritizuj. Nelačni po nalezení chyb u druhých. Poukáže-li však někdo na určitou tvoji chybu, můžeš se obrátit na vyšší autoritu, pokročilejšího Vaišnavu. „Vyskytly se vůči mně určité stížnosti a já si nejsem jistý, zda jsou opodstatněné, či nikoliv. Můžeš mi, prosím, pomoci porozumět mým nedostatkům?” Takovýto dotaz není pošpiněn závidí, či duchem soutěživosti, že já jsem dobrý a on špatný; neobsahuje tyto nedobré motivy. Musí to probíhat v duchu *pariprašnény*, pokorného dotazování se. Jinak budu trpět.

„Nejdříve vyleč sám sebe, lékaři, a potom se pusť do léčby druhých.” V tom spočívá tvoje prvořadá povinnost. Až potom můžeš opravdu poskytnout léčbu ostatním. Mým závěrečným pokynem tedy je, že by ses měl pokusit podřídit oddanému Vaišnavovi. Tímto aktem nabude tvoje duchovní hodnota. Měli bychom také žádat Svrchovaného Pána o vyvinutí tohoto postoje: „Ó Pane, můj špatný temperament se staví do cesty mého styku s oddanými. Zbav mne ho, prosím.” Styk s Pánovými oddanými je prvotní nezbytností. Naše pozice ve

vztahu k Nejvyššímu se znatelně zlepši, setrváme-li v modlitbě: „Ó můj Pane, tento můj špatný charakter, tohle nerozvážné smýšlení a vnímání – sentimenty týkající se vnějšího světa – narušují můj styk s pokročilými oddanými Vaišnavy. Právě oni jsou skutečným zdrojem, přivádějícím nás k využití našeho vlastního vnitřního bohatství. Proto mne, prosím, očisti. Rozpusť v mojí mysli ty sklony, které se netěší oblibě sekce oddaných.” Neustále bychom si měli uchovávat postavení, které nám zajišťuje spokojenost Pánových služebníků s naší společností a službou. Učinit se schopným k tomu, aby mne mohli použít, neboť v tom spočívá moje prvořadá nutnost. Jestliže se jim moje přítomnost nezamlouvá z důvodu nějaké znečišťující nemoci nebo něčeho jiného, bude to znamenat velkou ztrátu pro můj duchovní život, čehož budu litovat.

„Jestliže uklouzneme a spadneme na zem, bude nám jediné zem nápomocná v tom, abychom se znovu zvedli na nohy; nemůžeme ji tedy opustit.”(BRS 1.2.154) Musíme se upřímně modlit: „Ó Pane, pohrdal jsem Tebou a ignoroval Tě a tak jsem se vůči Tobě dopustil chyby. Kromě Tvé pomoci ale nemám jinou možnost, jak z této nevýhodné situace vyvážnout. Sám se napravit nedokážu. Za žádných okolností Tě nemohu opustit, můj Pane. Dopustil-li jsem se vůči Tobě nějaké chyby, nebo přestupku, a jediné s Tvojí pomocí mohu být očištěn. Nemám jinou možnost. Proto mi, prosím, odpusť a pomoz mi, abych mohl být zachráněn Tvými nejbližšími společníky. Je tomu tak, protože bez jejich pomoci nebudu schopen vstoupit do Tvojí domény Božské Lásky. Pouze díky

oddaným se tam mohu vydat. Jinou možnost nemám.”

Je tu tolik agentů. Zklame-li mne jeden agent, mohu se zkusit obrátit na někoho s jemnějším temperamentem, aniž bych přitom nutně hovořil o předchozí skupině. Lepší je považovat za chybné sebe samotné. Snášet vinu na bedra ostatních není rozhodně považováno za šťastný a hodnotný přístup. Měli bychom se snažit naučit vinit sebe samotné a nestarat se o to, co přichází zvenku.

Pán vidí vše. Vidí, kdo je zač zodpovědný. Já ale nebudu svalovat vinu na bedra ostatních. Tím bych nic nezískal. Získám však tím, že odhalím chyby v sobě samotném a vyhnu se stěžování si na někoho z okolí. Na okolí by mělo být pohlíženo jako na něco, co spadá pod Jeho správu, a také tomu tak skutečně je. Ode mne se očekává pouze rozpoznání vlastních nedostatků. Jestliže se mi to podaří, měl bych se pokusit veškeré zásluhy připsat na konto ostatních – milosti oddaných.

Pokud něco selže, musím se pokusit nalézt příčinu nezdaru ve mně. Tímto procesem můžeme dosáhnout skutečně hodnotného pokroku a je to zároveň ten nejuniverzálnější proces vedoucí k pokroku – nacházet chyby v sobě samotných. To já jsem zodpovědný za tuto hanebnou pozici a je-li tu přece něco dobrého, pak to pochází od Něj. On je Všedobry. Dohlíží na okolí a má ho plně pod kontrolou.

Tohle je tedy pokryto Jím, skupinou náležící k Bohu. Jednu skupinu tvořím já, druhou skupinu Bůh. On všechny ovládá a je si také vědom jejich veškerých činností. Takovýto

postoj by byl velmi účelný, jestliže dokážu nehledět na chyby ostatních. Mohu zkoumat sebe samotného a dojít k závěru, že ta chyba se nachází ve mně a nikoliv v nich, a to je klíč k opravdovému úspěchu v duchovním životě. Šrímad Bhágavatam nám doporučuje ubírat se tímto směrem. Takto můžeš jedině získat, pokud však začneš s hledáním chyb u ostatních, vše ztratíš. Tento verš Šrímad Bhágavatamu je velmi efektivní, velmi pravdivý a v každém ohledu naprosto zaručený.

Je to Jeho milost, pokud jsme schopni vnímat okolí jako nápomocné, a to dokonce i v případech kdy nás trestá. Kárá-li matka své dítě, přichází trest ze strany ochránce – je to však pouze pro dobro dítěte. Navenek se zdá, jakoby Pán a Jeho společníci jednali mstivě, ovšem jejich trest přichází pouze proto, aby tě napravil. Oni jsou si plně vědomi tvých nedostatků a také tvého skutečného zájmu. A jejich povaha je velmi něžná. Zodpovědnost neseš ty. V tomto procesu dosáhneš ve chvílce očisty nejvyšší úrovně. Proto se nepři se svým okolím. Okolí, které tě v současnosti obklopuje, je produktem tvé vlastní *karmy*. Svou vlastní *karmou* sis ho zasloužil. Okolí si tedy vytváříš vlastními činy. Nemůžeš si stěžovat na něco, za co jsi sám zodpovědný. Taková je pravda.

Jsi-li schopen přijmout takovouto pravdu do *sádhany* svého života, zanedlouho se ti dostane odměny, neboť Božská Milost se k tobě pocítí být intenzivně přitahována.

„Jeho strážné oko je jako Slunce, kterému nic neunikne a On je tím, kterému je vše známo. Jeho strážné oko nad

našimi hlavami na nás stále dohlíží (Rig Věda 1.22.20).“
Měli bychom být schopni přitáhnout Jeho sladkou pozornost
– Jeho Božskou Milost – pokud ovšem přijmeme tento
záračný proces rozpoznávání nedostatků v sobě samotných a
přikládání viny sobě, a nikoliv někomu v okolí.

Nic než Bhakti

Óm Višņupáda Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava
Purí Gósvámí Mahárádža

Dnes budeme hovořit o slávě Pána Gauráňgy. O
Guruovi, Pánovi Gauráňgovi, Rádě a Góvindovi.
Šrí Čaitanja Maháprabhu, který se zjevil v roce 1486
naše letopočtu, cestoval skrze celou Indii, aby propagoval
společné zpívání Svatých Jmen Pána – *nāma sankírtana*.

*harer nāma harer nāma harer nāmaiva kevalam
kalau nāsty eva nāsty eva nāsty eva gatih anyathā*

V Šrímad Bhágavatamu a Upanišadách je řečeno, že
jediným způsobem, kterým lze v Kali juze dosáhnout Góloky
Vrindávany, je *nāma sankírtana* – společné zpívání Pánových
Jmen. Všichni *vaišnavští áčárjové* říkají to stejné.

*kṛṣṇotkírtana-gāna-nartana-parau premāmṛtāmbho-nidhī
dhīrādhīra-jana-priyau priya-karau nirmatsarau pūjítāu*

*śrī-caitanya-kṛpā-bharau bhuvi bhuvo bhārāvahantārakau
vande rūpa-sanātanau raghu-yugau śrī-jīva-gopālakau*

„Skládám svoje poklony šesti Gósvámím, Šrí Rúpovi, Šrí Sanātanovi, Šrí Raghunáthu Bhattovi, Šrí Raghunáthu Dásovi, Šrí Džívovi a Šrí Gopálovi Bhattovi Gósvámímu, kteří jsou neustále ponořeni v opěvování jmen, krásy, vlastností a zábav Pána Krišny a kteří tančí ponořeni ve sladké náladě Jeho zábav. Gósvámí jsou naprostým ztělesněním oceánu nektaru božské lásky. Jsou přijímáni a respektováni jak učenci tak i hlupáky. Jejich činnosti jsou milé všem, neboť nejsou vůči nikomu nepřátelští. Jsou plně požehnáni milostí Šrí Čaitanji Maháprabhua, a proto šíří do světa sladký nektar oddané služby, a tím zmírňují žár hříšného života na Zemi.“

To je první verš Sad Gósvámí *áštaky*. To, čím tito Gósvámí žili dnem i nocí, je dále vysloveno Šrímad Bhágavatamem (11.5.34):

*tyaktvā su-dustyaja-surepsita-rājya-lakṣmīm
dharmiṣṭha ārya-vacasa yad agād aranyam
māyā-mṛgaṁ dayitayaepsitam anvadhāvad
vande mahā-puruṣa te caraṇāravindam*

„Ó Nejvyšší Pane! Přišel jsi do tohoto světa abys ho učil. Oděn v rouchu *sanjásího* a v roli *áčárji* jsi propagoval cestu oddané služby. Jsi korunním klenotem všech následovníků cesty láskyplné oddané služby. Přemožen pocity odloučení

Šrímatí Rádharání od Šrí Krišny a pod záminkou prokletí Bráhmanou jsi opustil postavení, po kterém touží polobozi a přijal jsi životní stav odříkání *sanjás*. Také jsi opustil Višnupriju, zosobněnou Lakšmí Déví, která ti byla dražší než vlastní srdce. Zavrhl jsi osvobození, poznání a bohatství. Deštěm své bezpříčinné milosti jsi zchladil lidi, kteří se honí za iluzorními návnadami v podobě peněz, žen a uznání, neboli za dokonalostí, bohatstvím, chtíčem a osvobozením. Všude jsi hledal Šrí Krišnu, Pána Svého srdce, po Němž nesmírně touží Šrímatí Rádharání, s čímž se světila Své přítelkyni Šrí Višáce. Byl jsi také přemožen pocitou odloučení *gópích*, které touží po Šrí Rádháramanovi. Opěvuji proto Tvá lotosová chodidla.“

Hovoříme tady o těch nejdůležitějších subjektech. O Nejvyšším Pánovi a o tom nejvyšším procesu kterým Ho lze dosáhnout. Tomuto procesu učil Šrí Čaitanja Maháprabhu, který přišel do tohoto světa v Kali juze. Šrí Krišna, který přišel v Dvápara juze říká v Bhagavad-gítě Ardžunovi:

*satatam kīrtayanto mām yatantaś ca dṛḍha-vratāḥ
namasyantaś ca mām bhaktyā nitya-yuktā upāsate*

„Moji oddaní Mě neustále velebí, s velkou odhodlaností se zaměstnávají v oddané službě, klaní se Mi a neustále Mě uctívají.“

„*Satatam kīrtayanto mām*, Ardžuno neustále opakuj Moje Jméno.“ Ten stejný Krišna, který se nyní zjevil jako Šrí Čaitanja nás žádá, abychom opakovali Jeho Svata Jména. Šrí

caitanya mahāprabhor matam idam. Jaké je Maháprabhuovo stanovisko, to poselství které vyslovil ? „*Ārādhyo bhagavān vrajesa tanayas*, uctívejte pouze Vradžěšu, Nandanandanu, Krišnu,“ který se narodil Vásudévovi a Dévakí. Přestože se Krišna narodil Vásudévovi a Dévakí, Maháprabhu řekl Nandananda Krišna. Proč? Protože Krišna nezůstal v Matuře, ale ihned odešel do domu Nandy a Jašódy v Gókule. Nanda a Jašóda ve svém předchozím životě uctívali Pána, který se před nimi zjevil a zeptal se jich: „Jaké přání vám mohu splnit?“ „Přejeme si mít tak překrásného syna, jako jsi Ty samotný a musíme k němu cítit neposkvrněnou božskou lásku, *prému*.“ Ale Vásudéva a Dévakí jako Prišni a Sutapa také podstupovali tvrdá odříkání a Pán se před nimi nakonec zjevil, a také jich se zeptal co si přejí. „Chtěli bychom mít tak překrásného syna, jako jsi ty sám.“ Když je za nějaký čas potom přišel navštívit Nárada Muni, Vásudeva mu řekl: „Pane, podstoupili jsme tvrdá odříkání a když se nás Pán zeptal co si přejeme, řekl jsem: „Chtěli bychom mít takového chlapce jako jsi Ty.“ Nanda Mahárádža, který se také modlil k Pánovi, řekl: „Chci mít takového syna jako jsi Ty a musím vlastnit *prému*, oddanost k Tobě, to je moje přání.“

„Ve svých minulých životech jsem dělal mnoho věcí a v tomto životě si „užívám“ ovoce, které mi moje předešlé činnosti přinesly. Nechci zastavit koloběh zrození a smrtí, nechť přicházejí tak, jak si podle svých činností zasloužím. Ať už se narodím v jakékoliv životní podobě; jako člověk, pták, zvíře v nebi či v pekle, chci pouze oddanost k Tobě. Chci

mít oddanost. Nezáleží mi na tom jestli projdu stovkami nebo tisícovkami životů. Ať se narodím jako pták, hmyz, pes, kočka, osel, nebo v jakékoliv jiné podobě, jenom na Tebe nesmím zapomenout. Neustále na Tebe musím myslet. Ó můj Pane, nechť mám pouze oddanost k Tobě.“ To je pravá oddanost, když chce oddaný výhradně sloužit svému Pánovi. Služba je oddanost. Služba! *Bhakti* je příčinou *bhakti*. *Bhakti* znamená na začátku *bhakti* i na konci *bhakti*. Nic než *bhakti* – oddanost. Oddanost nelze uspokojit *dharmou*, *arthou*, *kámou* nebo *mokšou* (dokonalostí, bohatstvím, požítkem nebo osvobozením). Opravdový oddaný, čistý oddaný z této *čaturvargy* nechce nic.

Nárada řekl Mahárádžovi Vásudévovi: „Vásudévo přišel jsem se podívat na tvého chlapce.“ Vásudéva odpověděl: „Pane, je to pro mě veliké neštěstí. Když se mě v minulém životě Pán zeptal co bych si přál, odpověděl jsem „Chci stejného chlapce jako jsi Ty.“ Uctíváme-li v tomto světě Pána ,chceme za to něco z tohoto světa; chlapce, dům, bohatství, jméno nebo slávu. Prostě cokoli je spjata s tímto světem. Čistý oddaný však po ničem takovém netouží. Dokonce i když se Pán zeptá: „Co by sis přál?“ Oddaný odpoví: „Nechci nic kromě Tebe.“

Čitraketu Mahárádža se ve svém dalším životě stal démonem Vritásurou. Když bojoval proti králi nebes Indrovi, tak k němu promlouval a zároveň se modlil k Nejvyššímu Pánovi (Šrímad Bhágavatam 6.11.25): „Indro nechci tě zabít, nechci trůn na němž sedíš a netoužím ani po trůnu pána Brahmy. *Na nāka pṛṣṭham na ca pārameṣṭhyam na sārva-bhaumam*, nechci

být monarchou celého vesmíru, *na rasādhipatyam*, nechci vládnout ani na Rásatale (pekelné planetě), *na yoga-siddhī* a netoužím ani po žádných mystických silách.“ Existuje osmnáct druhů mystických dokonalostí. „Už se nechci znovu narodit a zemřít, ne.“ „Tak co tedy chceš?“ „Ó můj Pane chci jenom Tebe.“ To je čistá oddanost. Takovou čistou oddanost praktikoval Pán Gaurānga společně se všemi svými společníky a šesti Gósvámími. Oni všichni následovali to stejné a proto jsou autoritami v procesu *bhakti*.

Vásudéva tedy Náradovi sdělil: „Ano pane, díky vlivu Máji jsem zapomněl prosit Pána pouze o oddanost. Žádal jsem Ho pouze o chlapce, o dítě které může mít i obyčejný člověk.“ Nanda Mahárádža však řekl: „Ano, chci dítě, a to dítě může být překrásné, ale co chci je, abych Mu byl vždy oddán a miloval Ho.“

Aham iha nandam vandeyasyālinde param brahma, oddanost Nandy Mahárádže je tak veliká. Když se Čaitanja Maháprabhu zeptal profesora, *purohita* (kněze) a pandita (učence) Raghupati Upadhjáji: „Koho uctíváš, kdo je objektem tvého uctívání?“ Raghupati odpověděl (Čaitanja Čaritámrita Madhya 19.96): „*Śrutim apare smṛtim itare, bhāratam anye bhajantu bhava-bhītāḥ*.“ „Ti, kteří mají strach z tohoto vesmírného stvoření, a kteří se chtějí vymanit ze sevření Máji, mohou uctívat Vědy. Někteří uctívají *smṛiti*, jenž jsou okvětními lístky Védské literatury a další uctívají Mahábháratu. Co se ale mě týče, já uctívám Nandu Mahárádžu, na jehož dvorku si hraje Nejvyšší Osobnost Božství, Absolutní Pravda.“

Šrí Rámánanda Raj

Šríla Bhakti Vallabha Tírtha Gósvámí

Rámánandova identita

Gaura-ganoddéša-dípiká uvádí, že byl Rámánanda Raj inkarnací Pánduovce Ardžuny, *gópí* Ardžuniji a také Lality. Jiní jsou toho názoru, že byl Višákhou. Ve svém komentáři k Čaitanja Čaritámritě píše Šríla Bhaktivinóda Thákura: „Láska, která se probudila v Rámánandovi při jeho setkání s Maháprabhuem, byla stejná jako ta, kterou chová Višákha k Rádhice a Krišnovi ve Vradži a jakou pociťují Rádhá a Krišna k ní.” Je tedy jasné, že Šríla Bhaktivinóda Thákura pohlížel na Rámánandu Raje jako na Višákhou. Rámánanda Raj byl jedním ze tří Pánových nejintimnějších společníků.

Jeho otcem byl Bhávánanda Raj, náležící svým zrozením k orijské administrativní třídě. Rámánanda měl čtyři mladší bratry – Gópínátha Pattanajaku, Kalanidhiho, Subhanidhiho a Badinatha Pattanajaku. V Čaitanja Čaritámritě Pán Bhávánandovi odhaluje jejich totožnost: „Ty samotný jsi Pándu a tvou ženou je Kuntí. Tvých pět synů je pět Pánduovců.”

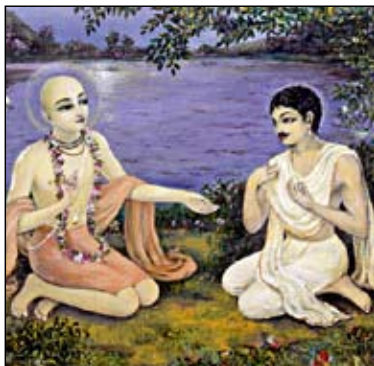
Rámánanda Raj byl guvernérem krále Prataparudry ve Vidjanagaru a později se stal jedním z jeho ministrů. Dle Bhadžana-nirnáje žákem Raghavéndry Purího, který byl žákem Mádhavéndry Purího.

Maháprabhu se setkává s Rámánandou

Když se po přijetí *sanjásu* rozhodl Maháprabhu k pouti po Jižní Indii, podaroval Ho na cestu Sárvaabhauma Bhattáčárja čtyřmi *kaupíny* a kusem plátna a požádal Ho, aby cestou navštívil Rámánandu Raje, sídlícího na břehu řeky Godávarí. Když dorazil ke Godávarí, pohlížel na ni jako na Jamunu a lesíky na jejích březích považoval za Vrindávanu. Po radostném překročení jejích vod dorazil do Kovuru, kde doufal ve střetnutí s Rámánandou Rajem, usadil se tedy na zem a čekal. V tu samou chvíli kolem míjel honosně uvelebený Rámánanda Raj. Když zahlédl Maháprabhuův nadpřirozený vzhled, seskočil z palanqínu a vzdal Pánovi svoje poklony. Ačkoliv ho Maháprabhu poznal, požádal ho, aby se Mu představil. Rámánanda odpověděl, že je nikým, že je pouhým služebným *šúdrú*. Když ho Pán uslyšel takto pokorně hovořit, okamžitě ho objal. Jak Pán, tak služebník podlehl extatickým pocitům a na jejich tělech se projevilo osm extatických znaků *prémy*. Bráhmany, kteří doprovázeli Rámánandu, tento výjev zaskočil. Mysleli si: „Tento *sanjásí* září jako *brahmadžjoti*. Proč pláče, když objímá tohoto *šúdrú*? A guvernér Rámánanda je učenec a obyčejně velmi seriózní. Jak je tedy možné, že po doteku toho *sanjásího* jako omámený tak podlehl emocím?”

Když si Pán povšiml přihlížejících, ovládl se a pověděl Rámánandovi, že byl požádán Sarvaabhaumou Bhattáčárjou, aby jej vyhledal. Rámánanda pokorně odpověděl: „To jen dokazuje Tvoji milost k Sarvaabhaumovi Bhattáčárjovi. Díky jeho lásce k Tobě ses dotkl mě, ačkoliv patřím ke třídě

nedotknutelných. Jak velký je mezi námi rozdíl – Ty jsi Svrchovaný Pán Nárájana samotný a já vládní služebník, zajímající se o světské činnosti. Přesto ses mě nezdráhal dotknout a neobával ses védských pokynů, které zakazují i pouhý pohled na *šúdru*.

Tvoje milost Tě přivedla k tomu, že ses mě dotkl, třebaže je takový čin zavržen Písmy i společností. Jsi Svrchovaný Pán, kdo tedy může porozumět Tvým záměrům?”

Pán okamžitě zareagoval takovým způsobem, který prokazoval velikost Jeho oddaného: „Jsi velký oddaný, ve skutečnosti jsi tím nejlepším z nich. Těm, kteří k tobě chovají náklonnost, okamžitě začne tát srdce. Co říci o druhých, když i Já, který jsem *májávádí-sanjásí*, pociťuji při tvém doteku nápor *krišna-prémy*.”

Pán naslouchá Rámánadovi

Když se Maháprabhu svěřil Rámánandovi se Svojí touhou naslouchat *hari-kathá* z jeho úst, Rámánanda souhlasil a přislíbil zůstat v Jeho domě týden, nebo ještě déle, aby tak jeho vlastní mysl dostala možnost se očistit a zklidnit.

Maháprabhu ho požádal, aby Mu na základě výpovědi

Písem vysvětlil co je konečným cílem života. Tak dlouho dokud Rámánanda nabízel jiné možnosti, nežli je následování ve stopách velkých oddaných a naslouchání *hari-kathá* z jejich úst, zněla Maháprabhuova odpověď: „Tohle je povrchní.” Z toho lze dojít k závěru, že čistá oddanost začíná v momentě, kdy člověk začne naslouchat o činnostech a učeníh Pána Krišny z úst čistého oddaného. Od tohoto bodu se dává Rámánanda do popisu různých úrovní čisté oddanosti, nálad neutrality, služebnictví, přátelství, rodičovství a milostné lásky. Postupně se dostává až k popisu svrchovanosti lásky Rádhrání a charakteru vztahu Rádhy a Krišny. V Čaitanja Čaritamritě Pán oslavuje Rámánandovu velikost: „Rámánanda Raj je pokladnicí božských sentimentů. Byl to právě on, kdo Mi odhalil, že je Krišna Svrchovanou Osobností Božství. Nikdo nedokáže plně popsat míru Rámánandovy duchovní síly. Z jeho úst jsem se dozvěděl o čistých oddaných náladách obyvatel Vradži.”

Když byl Pradjumna Mišra poslán Maháprabhuem k Rámánandovi, aby od něho naslouchal *hari-kathá*, vrátil se zpět s určitými pochybnostmi, které v něm vyvstaly po spatření Rámánandova nezvyklého jednání s mladými *déva-dásíní* Pána Džagannátha. Pán si jeho pochybností ihned povšiml, rozhodl se je proto okamžitě v Mišrově mysli rozptýlit.

„Já jsem *sanjásí* a považuji se za odříkavého. Zaslouchali však pouze jméno ženy, co teprve říci o jejím spatření, zanechává to v Mé mysli a těle určitý efekt. Koho by nechával pohled na ženu klidným? Všichni Mi naslouchajte. Povím vám

o činnostech Rámánandy Raje, ačkoliv jsou natolik překrásné a neobvyklé, že nemohou být skutečně plně popsány. Každým možným způsobem osobně slouží Džagannáthovým krásným a mladým *déva-dásím*. Osobně je koupe, odívá a jejich těla zdobí nejrůznějšími ozdobami. Při těchto činnostech se jich přirozeně dotýká a hledí na intimní části jejich těl, ale jeho mysl i přesto zůstává nedotčena. Radí dívkám jak tělesně vyjádřit veškeré nálady lásky, aby je dokázaly předvést před Džagannáth-dévou, ale jeho mysl a tělo zůstávají pevné jako dřevo nebo kámen. Je nepochopitelné, že i potom, co se dotýká těchto mladých dívek, zůstává jeho mysl nerozrušena. Pouze Rámánanda má právo takto jednat a když ho přitom pozoruji, tak chápu, že jeho tělo není hmotné a zcela se přetvořilo v duchovní entitu.”

Rámánanda v době Pánových posledních dnů

Během Svých posledních dnů v tomto světě spočíval Maháprabhu po většinu času ve stavu božského extatického šílenství. Rámánanda Raj a Svarúpa Dámódara byli přítomni těmto událostem. Zatímco Pán projevoval deset přeměn extatického šílenství, recitoval Rámánanda Raj verše podporující Pánův emocionální stav. Tímto způsobem přinášel Pánovi potěšení. Pán pobýval neustále v jejich společnosti a v extázi si vychutnával jejich recitaci písní Čandi Dáse a Vidjapatiho, her Rámánandy Raje a Křišna-karnámrity a Gíta-góvindy.

V celém světě bylo pouze tři a půl Pánových oddaných

natolik cenných, že zůstávali s Pánem po celou dobu Jeho posledních dnů v tomto světě. Byli to Svarúpa Dámódara Gósvámí, Rámánanda Raj a Šikhi Mahiti. Šikhi Mahitih sestra Mádhaví, která byla Pánem považována za jednu z přítelkyň Rádháraní, byla tou poloviční osobou.

Pánovy dětské zábavy

Šrí Čaitanja Bhágavata, Ádi lila, 4. kapitola

Šríla Vrindávana Dás Thákura

Každý, kdo pohlédl do smějící se tváře Pána Višvambhary, byl smáčen sprškami blaha. Jakmile si Ho jedenkrát ženy usadily na svůj klín, už Ho nikdy nechtěly pustit dolů, ačkoliv je Svrchovaným Pánem, který je nedosažitelný dokonce i pro ty největší z polobohů. Kdykoliv se pustil do pláče, dali se do zpěvu Hariho Jmen, doprovázejíc se do rytmu tleskáním. Pán na to zareagoval blaženým pohupováním - takže se zdálo, že na jejich klíně tančí, což ženy vedlo k tomu, aby o to více zpívaly.

Když se Pán začal batolit po kolenou, vypadal kouzelně a doprovázelo Ho příjemné cinkání malých zvonečků na Jeho kotnících. Pán se všude nebojácně chopil všeho, co bylo na dosah – ohně, hadů a čehokoliv jiného. Jednoho dne se do dvora vplížil had a Pán ho chytil, aby tak sehrál jinou zábavu. Pán se pohodlně uvelebil na hadových smyčkách. Všichni obyvatelé domu začali volat na poplach, Pán se však klidně

usmíval a nadále spočíval na hadovi s výrazem naprostého klidu. Lidé začali volat: „Garudo! Garudo!” a Jeho rodiče s úzkostí čekali, co se bude dít. Had, který byl ve skutečnosti Pánem Anantou Šěsou, se začal po tolika naříkání a hluku plazit pryč, ale malý Nimáj se Ho snažil zastavit. To už k Němu ale doběhly ženy, které Ho vzaly do svých náručí a žehnaly Mu dlouhověkostí. Někdo Mu na krk zavěsil ochranný talisman, někdo se dal do zpěvu ochranných *manter* a jiní zase polévali různé části Jeho těla vodou Gangy. Někteří se domnívali, že Pán právě obdržel nový život, zatímco jiní si uvědomili, že hadem byl ve skutečnosti Ananta Šěša. Svrchovaný Pán, zářící jako Měsíc, se k hadovi opakovaně pokoušel vrátit, ale všichni Mu v tom zabránili.

Od brzkého rána obklopovaly ženy Pána a hlasitě přitom zpívaly Hariho Jména. Pán se hravě povaloval v prachu a potom se smíchem vyskočil do klína Své matky. Někdy se dal do tance a rozhýbal svoje tělo takovým způsobem, že nikdo nebyl schopen zadržet smích. Odvažujíc se sám ven, chtěl Nimáj ochutnat vše, co viděl – praženou rýži, banány, nebo *sanděš*. Neznámí lidé Mu dali *sanděš* a banány a Pán, spokojen s jejich dary, uháněl domů. Tam všechny tyto dary rozdál ženám, které Ho za to odměnily zpěvem Hariho jmen. Nikým nadržěn se Pán ráno, v poledne, večer i v noci potuloval v domě i mimo něj. Denně se vydával do domů spřátelených sousedů a hravě jim něco ukradl. V některých domech vypil všechno mléko a v jiných zase snědl všechnu rýži. Když někde nenašel nic k jídlu, spokojil se alespoň s

tím, že rozbil všechny hliněné džbány. Když v domě našel malé dítě, začal ho štípat až k pláči a když byl upozorován, utekl. Když Ho však přece někdo natchal, chopil se Nimáj jeho nohou a prosil: „Naposledy Mi dovol odejít, prosím! Už nikdy se nevrátím. Buď ke Mně milostivý, prosím.“ Podivujíc se nad chlapcovou bystrou inteligencí nebyl nikdo schopen se na Něho zlobit a nakonec k Němu všichni pociťovali něhu. Pouhý pohled na Něho přirozeně okouzloval a všichni rodiče Ho milovali více, nežli svoje vlastní děti. Takto vypadalo dětství Pána Vaikunthy, Pána Čaitanji, potulujícího se a neustále tropícího nezbednosti.

Víra

Šrípád Bhakti Sádhaka
Muni Mahárádža

„Ve společnosti oddaného se v člověku probudí jeho víra v oddanou službu Krišnovi. Díky oddané službě v něm procitne jeho spící láska ke Krišnovi, a tak jeho podmíněná hmotná existence skončí.“ (Čaitanya Čaritamrita Madhya 22.49)

„Věřící oddaný je vskutku vhodným kandidátem pro láskyplnou oddanou službu Pánovi.“ (Šrila Bhaktivinóda Thákura-Šrí Amnaja-sútra)

„Víra je specifická činnost odehrávající se v srdci. Vytváří

v člověku touhu po oddané službě. Víra se liší od ostatních způsobů duchovního pokroku.“ (Šríla Bhaktivinóda Thákura-Šrí Amnaja-sútra)

Měli bychom pochopit, že víra je něco velice výjimečného. *Šraddhá* neboli víra se nenachází ani v mysli ani na úrovni intelektu, ale v srdci. Chceme-li se dostat do duchovního světa, musíme vědět, že každý krok tam, je založen na víře. To potvrzují všechny autority. Neexistuje tam žádná vypočítavost tak, jak ji známe tady: „Když udělám tohle, tak dostanu toto. Když udělám toto, tak se stane tohle.“ Žádnou takovou vypočítavost, takové smýšlení tam nenajdete. Vše tam zcela závisí na Nejvyšším. Šríla Bhakti Rakšak Šrídhar Mahárádža často citoval výrok Georga Wilhelma Fridricha Hegela: „Zemři abys žil.“ „Zemři abys žil,“ to znamená, že naše představy o světě, naše smýšlení, co je pro mě dobré a co špatné, všechny tyto věci v nás musejí zemřít. Potom se můžeš dostat na úroveň víry. Vyvinout skutečnou víru není vůbec jednoduché. Když už se ale někdo na tu úroveň dostane, potom je v *Katha-Upanišadě* 1.2.23 řečeno:

„Nejvyšší Pán nemůže být poznán žádným množstvím argumentů, usuzováním, inteligencí, nebo nasloucháním. Pouze tomu, koho si Sám vybere, vyjeví Svoji osobní podobu.“

Tohle je velmi důležité vědět. Můžeš být odborníkem ve vysvětlování všech písem, můžeš dokonce umět vyložit ta nejdůvěrnější témata v procesu oddané služby, ale Nejvyššího Pána odbornými výklady dosáhnout nemůžeš. Nedosáhneš

Ho ani svou ostrou inteligencí, dokonce ani když jsi nesmírně inteligentní. Ani tím, že o něm budeš neustále naslouchat, to znamená, že Ho nedosáhnou ani odborníci v naslouchání. Může Ho dosáhnout pouze ten, koho si On sám vybere a takové osobě vyjeví svoji podobu.

Závěr je tedy takový, že Krišna je mými vlastními silami, mojí inteligencí, dokonalou výřečností, praktikováním jógy, nebo jakoukoliv jinou snahou, nedosažitelný. Dosáhne Ho pouze ten, koho si On sám vybere, což znamená že On je osoba. On není osoba, která by se nám měla vyjevit, protože: „Já jsem toho udělal tolik. Já praktikuji vědomí Krišny již čtyřicet let a ty se snažíš pouhé dva roky. Jak to, že si Krišna vybral tebe a ne mě. To přece nejde.“ Někdy takhle přemýšlíme. On je však nezávislý a může si dělat cokoli si přeje. Někdy nedokážeme pochopit, proč si Krišna vybral nějakého nového oddaného, přišel k němu a vyjevil se mu. Sedíce v jeho srdci se mu ukázal a spojil se s ním, zatímco někteří starší oddaní z toho mohou být velice rozrušeni: „Ó jak je to možné, vždyť já jsem tak pokročilý, všichni mě uctívají a respektují, protože jsem starší oddaný, ale Krišna se mi nechce ukázat. Jak to?“ Protože Krišna je absolutně nezávislý a může si dělat cokoli chce.

Jakou má tedy skutečný oddaný povinnost? Co si v takovém případě myslí? Když někdo závidí oddanému, který obdržel Krišnovu milost, znamená to, že je sám diskvalifikován. Pravý oddaný z toho má však velkou radost: „Ó Krišna je tak milostivý, udělil mu Svoji milost a vyjevil se mu.“ Anebo může přemýšlet tímto způsobem: „Co mám udělat, abych

také přitáhl Krišnovu milost? Nechci se jenom předvádět. „Show“ není pro Něho, ale pro ostatní. A ti si o mě mohou myslet jaký jsem oddaný, mohou si myslet, že jsem takový nebo onaký.“ Je to něco co je pouze mezi mnou a Krišnou a chci-li k Němu přistoupit musí tam být naprostá čistota. Před Krišnou nic neschováš, protože v Jeho přítomnosti je všechno vidět. Jedině tak k Němu můžeme přistoupit, bez žádné motivace pocházející z falešného ega, kdy si myslíme jací jsme oddaní. Pokus se Ho potěšit. Tak či onak Ho potěš.

„Víra je charakterizována přijetím Pánova útočiště a odevzdáním se Mu.“ (Šríla Bhaktivinóda Thákura-Šrí Amnaja-sútra)

Jiným znakem víry je, za všech okolností závisím na Pánovi. Cokoliv se se mnou stane, nebo se stalo, řídí On a já na Něm závisím. Může mě přijmout nebo zavrhnout, ochránit nebo zabít. Může si se mnou dělat cokoliv se mu zachce. Já však nebudu hledat nějaké výmluvy, nebo někoho kdo zodpovídá za moje neštěstí či štěstí. Moje vlastní činnosti jsou příčinou neštěstí či štěstí, které prožívám a Pán je jediný kdo to může nebo nemusí změnit, to záleží pouze na Něm. Já Ho nebudu žádat, aby mě zbavil mého neštěstí. Proč by to měl dělat? Šríla Gurudéva jednou poznamenal: „Chci trpět reakcemi za své předchozí činnosti. Proč bys měl házet všechen svůj odpad na Gurua, nebo na Krišnu. Proč by měl polykat všechny tvoje odpadky, to bys měl dělat ty sám.“ Pokud dospěješ k pochopení těchto věcí, potom je budeš všechny trpělivě tolerovat a čekat dokud tě Krišna nezachrání. Jestliže bude

chtít, tak to udělá a jestli ne, tak budu věčně trpět, ale přesto na Něj nikdy nezapomenu, protože je mým jediným uctívání hodným Pánem. Ve Vaišnava Tantře je řečeno:

Existuje šest příznaků sebeodevzdání:

1. Přijímat pouze věci, které jsou příznivé pro vykonávání oddané služby.
2. Odmítat věci, které jsou pro oddanou službu nepříznivé.
3. Mít pevnou víru v to, že mě Krišna vždy ochrání. Toto přesvědčení musí být velice silné.
4. Přijmout Pána jako jediného ochránce a udržovatele.
5. Naprosto se odevzdat.
6. Být pokorný.

Těchto šest druhů sebeodevzdání bychom se měli pokusit praktikovat. Pokud se o to někdo pokusí a odevzdá se, potom ho Krišna přijme za jednoho ze Svých osobních společníků-paršadu.

„Když se takto oddaný zcela odevzdá Krišnovým lotosovým chodidlům. Šrí Krišna ho přijme jako Svého důvěrného společníka.“ (Čaitanya Čaritámrita Madhya 22.102)

„Víra vede člověka k tomu, aby přijal lotosová chodidla bona fide duchovního mistra.“ (Šríla Bhaktivinóda Thákura-Šrí Amnaja-sútra) Tohle je velmi důležitá sloka. Duchovní mistr se člověku vyjeví, podle stupně jeho víry.

(pokračování příště)

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan
árati

Ranní program (denně)

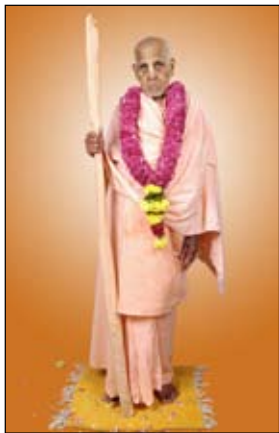
4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.45: Šringara Árati, násl. Bhadžan
• 8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža,
násl. Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl.
Bhadžan • 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam

Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

*Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré*

Ācārja Nitja-líla praviřta Óm Viřnopáda řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net